

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **M., s.r.o., B.**, zastúpený *Advokátskou kanceláriou B., s.r.o., D.*, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 25. januára 2011, č. RP/06/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 25. januára 2011, č. RP/06/2011 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriзнаva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 25. januára 2011, č. RP/06/2011 vydaným v správnom konaní č.: 74-PLO/O-1211/2010 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 3, písm. c/ uvedeného zákona vo výške 3.400 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 tohto zákona tým, že dňa 26.12.2009 o cca 20:10 hod. a dňa 27.12.2009 o cca 17:10 hod. odvysielal program P. 5 – N., ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, s tým že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta

splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že konanie žalovaného správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vytýkal Rade, že v danej veci nesprávne aplikoval § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii. Nesúhlasil s názorom Rady, že predmetným programom porušil právnu povinnosť uloženú mu zákonom o vysielaní a retransmisii. Poukázal na to, že v zmysle §§ 46 a nasl. zákona č 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zákonodarca uložil správnenému orgánu povinnosť, aby pri odôvodnení rozhodnutia, ako jednej z obligatórných náležitostí individuálneho správneho aktu uviedol a konkretizoval, aké dôkazné prostriedky viedli správny orgán k predmetnému výroku a taktiež je správny orgán povinný na základe vecnej argumentácie vyvrátiť prípadne potvrdiť návrhy alebo námietky účastníka správneho konania, s poukazom na to, že vzhľadom na priebeh správneho konania predchádzajúceho opätovnému rozhodnutiu vo veci považoval za potrebné sa vyjadriť najmä k právnemu posúdeniu veci a postupu žalovaného správneho orgánu.

Dôvodil, že Rada nedostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o výklad a posúdenie hodnotiacich kritérií pre klasifikovanie a označenie programu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých do 18 rokov v zmysle vyhlášky č. 589/2007 Z.z. (ďalej len „JSO“ v príslušnom gramatickom tvare), nepodala výklad pojmu obscénnosť v médiách a teda sa takouto otázkou v konaní absolútne nevyporiadala. Poukázal na to, že v celom odvysielanom diele sa neobjavila žiadna scéna sexuálneho aktu, nie sú v ňom zobrazené ani erotické scény, ktoré by boli výlučne zamerané na prezentáciu erotiky a v konečnom dôsledku dielo obsahuje pointu, ktorá vyzdvihuje lásku nad samotný sexuálny akt. Vyslovil názor, že predmetné dielo neobsahuje kontextuálny výskyt hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby, ktorý by nespadal pod hranicu nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov veku. Tvrdil, že Rada sa pri posudzovaní scén odvysielaných odvolateľom znova odvoláva na obscénnosť scén, pričom pojem nevysvetľuje, s poukazom na to, že Rada pripúšťa aj pozitívne poslanstvo programu, opäť negovala vyjadrenia odvolateľa frázami o vysokej frekvencii a intenzite obscénneho vyjadrovania.

Ďalej navrhovateľ namietal zákonnosť napadnutého rozhodnutia z formálnych hľadísk. Považoval výrok napadnutého rozhodnutia za nedostatočný a nezrozumiteľný z dôvodu, že Rada sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevyporiadala s intenzitou porušenia zákona odvysielaným programom, keď vo výroku identifikuje dve vysielania programu v rôznych časoch, pričom vzhľadom na skutočnosť, že ide o rôzne časové úseky dňa, v ktorých bol program odvysielaný a tiež o potenciálne odlišné publikum, ktoré v týchto časoch sleduje televízne vysielanie.

Navrhovateľ súčasne namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia v časti o udelení sankcie nie je dostatočne určitý, pretože Rada vo veci udelenia sankcie nedodržala zákonný predpoklad pre odôvodnenie výšky sankcie podľa zákona o vysielaní a retransmisii. Vytýkal žalovanému správnenému orgánu, že nedostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti pre posúdenie určenia výšky sankcie, opomenul kritérium trvania porušenia povinnosti, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia pre neúplnosť jeho odôvodnenia. Poukázal na to, že správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určení výšky pokuty, nemôže byť svojvoľnou a vždy musí byť ohraničená literou zákona. Konštatovanie Rady pri vyhodnotení kritéria pre určenie výšky

sankcie, že v prípade účastníka vysielania ide o multiregionálneho vysielateľa s možným dosahom na veľkú skupinu obyvateľstva a teda aj na maloletých od 15 do 18 rokov, považoval bez ďalšieho za neurčité a nezrozumiteľné, majú za to, že takto odôvodnené rozhodnutie je neurčité, nezrozumiteľné, trpí nedostatkom dôvodov a v dôsledku toho je nepreskúmateľné a nezákonné.

Dôvodil, že napadnuté rozhodnutie predstavuje porušenie základných zásad právneho štátu, najmä zásady právnej istoty, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné. Tvrdil, že konanie predchádzajúce vydaniu rozhodnutia trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. Nesúhlasil ani s tvrdeniami právneho zástupcu navrhovateľa, ktoré predniesol na pojednávaní súdu. Zastával názor, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, ako aj v súlade so zákonom bolo odôvodnené. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že Rada v danom prípade pri posudzovaní správneho deliktu posudzovala odvysielaný program navrhovateľa ako celok a brala do úvahy všetky okolnosti týkajúce sa predmetného programu, keď najmä posudzovala typ programu, prejavy a prednesy v kontexte s programom a vplyv tohto programu ako celku na maloletých. Nesúhlasil taktiež s tvrdením navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia nie je dostatočne určitý. Vyjadril názor, že výrok rozhodnutia spĺňa zákonné podmienky pre jeho určitosť a zrozumiteľnosť opisom skutku, za ktorý bola navrhovateľovi uložená sankcia, keďže z výroku jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ odvysielaným programom, ktorý bol označený typom, charakterom a časovým rozsahom, sa dopustil správneho deliktu týmto programom ako celkom. Uviedol, že nemožno súhlasiť ani s názorom navrhovateľa, že odôvodnenie rozhodnutia v časti týkajúcej sa výšky sankcie je nedostatočné, neurčité a nezrozumiteľné, pretože Rada v odôvodnení uvádza dôvody, na základe ktorých rozhodla o výške sankcie, a to, že posudzovala program navrhovateľa vzhľadom na jeho zlý vplyv na maloletých, ako aj účel sankcie vzhľadom na predchádzajúce porušenia povinností zo strany navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 74-PLO/O-1211/2010, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 26.10.2011 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 20 ods. 1 až 7 zákona o vysielaní a retransmisii Vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nevysielali programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré môžu narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie.

Poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a všetky jej zložky, ktoré môžu narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie, boli sprístupnené iba takým spôsobom, aby maloletí nemohli takúto audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie a všetky jej zložky za bežných okolností počuť ani vidieť.

Programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6.00 h do 22.00 h.

Na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (§ 12 zákona č. 343/2007 Z.z.) /ďalej len "jednotný systém označovania"/.

Vysielateľ programovej služby je povinný zohľadniť vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých a zabezpečiť ich časové zaradenie v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom.

Vysielateľ programovej služby je povinný uplatniť jednotný systém označovania aj v programovej ponuke, a to v prehľade programov, ktorý poskytuje na zverejnenie periodickej tlači a ostatným hromadným informačným prostriedkom; vysielateľ televíznej programovej služby je povinný uplatniť jednotný systém označovania aj vo vlastnom vysielaní.

Podrobnosti o uplatňovaní povinností podľa odsekov 5 a 6 ustanoví jednotný systém označovania.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto **sankcie**: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, **d) pokutu**, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66.387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19.916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoločne zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval v súlade so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie

si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. **Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.** V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, **či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia** (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v konaní zistiť skutočný stav a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky mal v danej veci preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 26.12.2009 o cca 20:10 hod. a dňa 27.12.2009 o cca 17:10 hod. odvysielal program P. 5 – N., ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávne uplatneniu Jednotného systému označovania. V odôvodnení rozhodnutia Rada po podrobnom popise predmetného programu uviedla, že predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu možného nesprávneho uplatnenia Jednotného systému označovania a tým porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., v zmysle ktorého ustanovenia navrhovateľ bol povinný na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „JSO“). Konštatovala, že podľa § 1 ods. 1 JSO sa uvedené zložky televíznej programovej služby klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá. Žalovaný správny orgán dospel k záveru, že pokiaľ navrhovateľ označil predmetný program piktogramom nevhodnosti do 15 rokov, hoci obsahoval obscénne vyjadrenia, adekvátne označenie predmetného programu by bolo „nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov“, s prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods. 5 JSO, podľa ktorého sa obsah programov

posudzuje okrem iného z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií, ako aj z hľadiska ich intenzity a frekvencie. Rada v rámci posudzovania predmetu správneho konania, ktoré opisuje, vyjadrenia hodnotila v kontexte jednotlivých scén, dospejúc k záveru, že obdobné vyjadrenia v danom kontexte opisujú resp. pomenúvajú orgány alebo javy z intímnej sféry jedinca a to spôsobom, ktorý nie je možné považovať za bežný v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, majú za to, že predmetný program obsahoval viacero vyjadrení, ktoré sú v kontexte daných scén obscénnym vyjadrením. Rada na rozdiel od účastníka konania, ktorý program označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, klasifikovala tento program a to vzhľadom na vysokú frekvenciu výskytu obscénneho vyjadrenia hodnotiac ich v kontexte scén, v ktorých boli použité, ktoré nie sú súčasťou bežného civilného života pre maloletých do 18 rokov, a preto argument navrhovateľa o absencii scén zobrazujúcich sexuálny akt alebo erotických scén zameraných na prezentáciu erotiky považovala za irelevantný vo vzťahu k predmetu správneho konania. Taktiež považovala za absurdné prirovnanie scén, ktoré opísala, k sexuálnej výchove v školách. Rada aj keď sa stotožnila s tvrdením účastníka konania s pozitívnym morálnom posolstvom programu, vzhľadom na vysokú frekvenciu a intenzitu obscénneho vyjadrenia dospela k záveru, že označenie predmetného programu ako nevhodné pre maloletých do 15 rokov, nebolo adekvátne. Výšku sankcie Rada odôvodnila s prihliadnutím na skutočnosť, že účastník konania sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. už v minulosti, berúc do úvahy závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti, ktoré jednotlivé skutočnosti zdôvodňovala časom odvysielaného programu, poukazom na obscénne vyjadrenia odôvodňujúce klasifikáciu programu ako nevhodného pre maloletých do 18 rokov, na rozsah a dosah vysielania (navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom) a mieru zavinenia (objektívna zodpovednosť za správny delikt, pričom účastník už bol za porušenia predmetného ustanovenia zákona viackrát právoplatne sankcionovaný).

Senát najvyššieho súdu preskúmajúc napadnuté rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce, oboznámia sa s administratívnym spisom a so skutkovým a právnym stanoviskom účastníkov konania prezentovaným ich právnymi zástupcami na pojednávaní súdu taktiež dospel k záveru, že jednotlivé vyjadrenia, gestá a prejavy odvysielané v predmetom programe vnímajúc a posudzujúc ich v kontexte jednotlivých odvysielaných scén zasahujú alebo navodzujú intímne sféry alebo zmýšľanie jedinca a to spôsobom, ktorý nie je možné považovať za bežný resp. zlučiteľný v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, z ktorých dôvodov sa stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu, že predmetný program obsahoval obscénne vyjadrenia odôvodňujúce klasifikovať predmetný program ako program nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov podľa klasifikácie JSO, a preto jeho označením ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov navrhovateľ nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, čím porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z..

Za neopodstatnenú považoval súd námietku navrhovateľa, že Rada nepodala výklad pojmu obscénnosť v médiách a teda sa takouto otázkou v konaní absolútne nevyporiadala, s poukazom na to, že v celom odvysielanom diele sa neobjavila žiadna scéna sexuálneho aktu, nie sú v ňom zobrazené ani erotické scény, ktoré by boli výlučne zamerané na prezentáciu erotiky a v konečnom dôsledku dielo obsahuje pointu, ktorá vyzdvihuje lásku nad samotný sexuálny akt, vyvolajúc názor, že predmetné dielo neobsahuje kontextuálny výskyt hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele, ktorý by nespadal pod hranicu nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov veku.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z., ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z.z.. Z jej ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ vyplýva, že televízne programy, ktoré obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Zákonodarca v uvedenej právnej úprave nedefinuje pojem „obscénne vyjadrenie“. Výklad tohto pojmu teda ponecháva na správnom uvážení správneho orgánu vecne príslušného na konanie a rozhodnutie v danej veci. V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. súd v rámci súdneho prieskumu je oprávnený preskúmať len, či správny orgán nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Najvyšší súd v danom prípade taktiež zastáva názor, že vyjadrenia v odvysielanom programe posudzujúc ich v kontexte jednotlivých scén vyznievajú nevhodne a v rozpore so základnými princípmi spoločenskej morálky a ako také môžu mať negatívny vplyv na morálny vývoj maloletých a z tohto pohľadu takéto vyjadrenia naplňajú pojmové znaky obscénneho vyjadrenia tak, ako ich teda správne posúdil aj žalovaný správny orgán. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, na základe ktorých skutkových zistení správny orgán vyvodil svoj právny záver o tvrdenej skutočnosti, teda ktoré vyjadrenia v programe uvedením ich opisu a z akých dôvodov ich považoval za obscénne vyjadrenia, z ktorých dôvodov súd taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, že žalovaný správny orgán sa otázkou výkladu pojmu „obscénne“ v konaní absolútne nevyporiadal.

Odvolačí súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie právneho zástupcu navrhovateľa prednesené na pojednávaní súdu, že pokiaľ Rada v konkrétnom prípade označila vysielaný program za nevhodný pre mládež do 18 rokov z dôvodu obscénnych scén, bolo jej povinnosťou predovšetkým sa s vysvetlením tohto pojmu v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadať, s poukazom na to, že v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nenapádajú skutočnosť, že Rada nevysvetlila pojem obscénnosti vysvetlením alebo konštatovaním jeho definície, ale v správnom uvážení sa náležite nevysporiadala s tým, ako aplikovala predmetné porušenie v konkrétnom prípade. Rada v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedla jednotlivé scény, prednesy, gestá a vyjadrenia odvysielaného programu spôsobom ich doslovného opisu, ktoré považovala v konkrétnej veci za obscénne vyjadrenia, dôvodiac, že tieto prejavy posudzovala v kontexte odvysielaného programu ako celku a konštatovala, že v rámci posudzovania predmetu správneho konania, vyjadrenia (ktoré opisuje) hodnotila v kontexte jednotlivých scén, a preto dospela k záveru, že obdobné vyjadrenia v danom kontexte opisujú resp. pomenúvajú orgány alebo javy z intímnej sféry jedinca a to spôsobom, ktorý nie je možné považovať za bežný v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, majúc za to, že predmetný program obsahoval viacero vyjadrení, ktoré sú v kontexte daných scén obscénnym vyjadrením, z ktorých dôvodov na rozdiel od účastníka konania, ktorý program označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, klasifikovala tento program ako nevhodný pre maloletých do 18 rokov, a to vzhľadom na vysokú frekvenciu výskytu obscénneho vyjadrenia hodnotiac ich v kontexte scén, v ktorých boli použité, ktoré nie sú súčasťou bežného civilného života pre maloletých do 18 rokov. Uvedeným argumentom podľa názoru súdu Rada dostatočne zdôvodnila, ktoré vyjadrenia programu a z akých dôvodov považovala za obscénne a preto nevhodné pre maloletých do 18 rokov.

Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia je nedostatočný a nezrozumiteľný a to z dôvodu, že Rada sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevyporiadala s intenzitou porušenia zákona odvysielaným programom, keď vo výroku identifikuje dve vysielania programu v rôznych časoch, pričom vzhľadom na skutočnosť, že ide o rôzne časové úseky dňa, v ktorých bol program odvysielaný a tiež o potenciálne odlišné publikum, ktoré v týchto časoch sleduje televízne vysielanie. Žalovaný

správny orgán vo výroku rozhodnutia správny delikt dostatočne vymedzil, keď vo výroku jednoznačne uviedol program a čas jeho odvysielania, v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, čím navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.. Podľa názoru súdu v danom prípade Rada vo výroku svojho rozhodnutia skutok vymedzila spôsobom určitým a zrozumiteľným tak, že popísaný skutok nemohol byť zameniteľný s iným, ako základný predpoklad určitosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia súladného s § 47 ods. 2 správneho poriadku. Súd vníma rozhodnutie odporcu ako jeden celok a nevidí dôvod, aby vo výroku boli jednotlivé obscénne vyjadrenia výslovne popísané a vymedzené s opisom intenzity porušenia v jednotlivých časových úsekoch dňa, keďže podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytýkané porušenie zákona, ktoré napokon podľa obrany presne identifikoval aj navrhovateľ.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že výrok napadnutého rozhodnutia v časti o udelení sankcie nie je dostatočne určitý, pretože Rada vo veci udelenia sankcie nedodrжала zákonný predpoklad pre odôvodnenie výšky sankcie podľa zákona o vysielaní a retransmisii, vytýkajúc jej nedostatočné vyhodnotenie skutkových okolností pre posúdenie určenia výšky sankcie, keď opomenula kritérium trvania porušenia povinnosti, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia pre neúplnosť jeho odôvodnenia, s poukazom na to, že správna úvaha, ktorou sa právny orgán riadi pri určení výšky pokuty, nemôže byť svojvôľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona, najvyšší súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou. Podľa názoru súdu žalovaný správny orgán v dostatočnom rozsahu uviedol svoju správnu úvahu, na základe ktorej zdôvodnil postup pri určení výšky sankcie. Súd poukazujúc opätovne na znenie právnej úpravy ustanovenej v § 245 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré správny orgán uviedol v odôvodnení výšky uloženej sankcie sú spôsobilé odôvodniť určenú výšku uloženej sankcie v medziach a hľadiskách ustanovených v **§ 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii**. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenia právneho zástupcu navrhovateľa prednesené na pojednávaní súdu, že Rada náležite nezdôvodnila určenie výšky pokuty, zastávajúc názor, že zákon presne určuje kritériá pre ukládanie výšky pokuty a Rada nemá právo si vyberať jednotlivé kritériá, na základe ktorých zdôvodňuje výšku uloženej pokuty. Pokiaľ žalovaný správny orgán v dôvodoch napadnutého rozhodnutia konštatoval, že pri určení výšky sankcie vzal do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia, s uvedením dôvodov, pričom neuviedol, či posudzoval pri určení výšky sankcie aj ďalšie kritériá ustanovené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., takýto postup Rady nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože zdôvodnenie výšky pokuty na základe uvedených kritérií dostatočne zdôvodňujú správnu úvahu Rady, na základe ktorej uložila navrhovateľovi sankciu v určenej výške.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal

opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. októbra 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth